

at lade Banerne overtage Risikoen, medens dette efter min Mening meget praktisk og let kunde have været gjort gennem Brandforsikringsselskaber i Tilfælde af Brandskade. Men derom staar Striden jo ikke. Jeg har maattet bøje mig for den Anskuelse, der saa stærkt gjorde sig gældende i Landstinget, og har altsaa taget Hensyn dertil i Lovforslaget. Det Princip, som gøres gældende med Hensyn til Erstatning for Personer, er altsaa overført til Erstatning for Brandskade.

Det ærede Medlem bemærkede rigtigt, at Princippet er søgt modificeret en Del ved Indførelsen af visse Begrænsninger, hvorved Personerstatningen nærmest har faaet Karakter af en Forsørgelse. Angaaende Lovforslagets § 1 vil det ærede Medlem nu skelne mellem den Behandling, man giver de rejsende, og den Behandling, man giver andre. Det ærede Medlem anerkender, at naar en rejsende løser Billet til Jernbanen og lader sig befordre for Betaling, indtræder han i et Kontraktforhold og saa kan det i dette Kontraktforhold være en udtrykkelig Forudsætning, at hvis han kommer til Skade under Befordringen, vil man kun erstatte ham indtil et vist Beløb. Der er da sat Grænser for det Ansvar, han kan gøre gældende overfor Jernbanerne. Dette anerkender det ærede Medlem, men helt anderledes stiller det sig, naar en Person ikke har indladt sig i et Kontraktforhold med Banerne, ikke er blevet befordret med Banen, men f. Eks. er blevet overkørt, idet han passerer en Landevejs Overføring over Skinnerne. Denne Mand har ikke underkastet sig Jernbanebefordringens Reglement og staar i det hele taget ikke i Kontraktforhold til Banen. I dette Tilfælde mener det ærede Medlem da, at Jernbanen burde yde fuld Erstatning uden nogen som helst Begrænsning, og han finder det ikke rigtigt her at fastholde Forsørgelsessynspunktet. I et saadant Tilfælde var det jo ogsaa, det ærede Medlem mente, at det ikke vilde være rigtigt at udelukke de almindelige Domstole. Jeg kan egentlig meget godt tiltræde de Betragtninger, som det ærede Medlem her har fremsat, men Vilkaaret for at imødekomme dem vilde være, at man vender tilbage til den Affattelse, jeg oprindeligt har givet Lovforslagets § 1. Jeg gør opmærksom paa, at saaledes som Lovforslagets § 1 nu er affattet, er det fra min Side en Indrømmelse til Synspunkter, som kom stærkt frem under Behandlingen i Folketinget, hvor navnlig en

Partifælle af det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, at denne Lov skulde ikke blot omfatte den Skade, som opstaar ved Befordring af de rejsende, men ogsaa al anden Skade, som opstaar ved Jernbanedrift; den skulde omfatte det Tilfælde, at en Mand spadserer nede ved Aarhus Havn, medens der foretages Rangering med Jernbanevogne, og Manden bliver overkørt; den skulde omfatte et Tilfælde, som det ærede Medlem selv nævnte her, at en Mand kommer kørende over en Overkørsel, saa kommer Toget i det samme, og han bliver overkørt. Jeg er gaaet ind paa at tage dette med, og dermed skulde jeg egentlig mene, at Lovforslaget har skiftet en Del Karakter fra den oprindelige Affattelse, hvor der kun var Tale om den Skade, som ved Kørsel paa en Jernbane eller i øvrigt ved berettiget Benyttelse af dens Driftsindretning tilføjes Personer. Jeg vilde have foretrukket denne Affattelse, og jeg vil egentlig fremdeles foretrække den i hvert Fald fremfor at udvide yderligere Jernbanens Erstatningspligt. Jeg stiller mig med andre Ord paa dette Punkt saaledes, at jeg maa bede Rigsdagen om at vælge imellem, om man vil lade denne Lov omfatte andet end den Skade, der opstaar for de rejsende, eller kun den Skade. I første Fald finder jeg, at det ærede Medlems Bemærkning bortfalder. Hvis Loven skal omfatte ogsaa andre Tilfælde end Skade paa de rejsende, selv om Skaden er hændelig, altsaa saadanne Tilfælde, som det ærede Medlem her selv har fremhævet, mener jeg, at man skylder Banerne at fastsætte den tilsvarende Begrænsning og at anlægge tilsvarende Synspunkter for disse Skadestilfælde, som man anlægger overfor de rejsende. Men jeg er villig til at lade Spørgsmaalet om Erstatning til andre end de rejsende udgaa, hvorved de paagældende Tilfælde underkastes de almindelige Erstatningsregler; det har oprindeligt været min Hensigt, og det er altsaa en Imødekommen af et andet Hensyn, som har fundet sit Udtryk i den ændrede Affattelse af Lovforslagets § 1.

I denne Forbindelse kan jeg omtale de Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde om, at der ikke i Lovforslaget findes en udtrykkelig Bestemmelse om, at naar Lovgivningens almindelige Erstatningsbetingelser er til Stede, gælder de almindelige Erstatningsregler og ikke denne Lov. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at der stod i de oprindelige Motiver til Lovforslaget, at det ikke var Me-